

Mary Poppins în parc

P.L. TRAVERS

Traducere din limba engleză

LARISA AVRAM

Ilustrații

DONE STAN

editura rao

CUPRINS

1. Fiecare găscă se crede lebădă.....	7
2. Prieteni credincioși.....	43
3. Joia norocoasă	84
4. Copiii din poveste.....	125
5. Parcul din parc.....	174
6. Halloween	222

1

Fiecare gâscă se crede lebădă

Era o zi fierbinte și liniștită de vară. Cireșii de pe marginea drumului începuseră să dea în pârg – cireșele verzi se făceau încet-încet galbene, iar cele galbene erau deja ușor îmbujorate.

Casele moțâiau în grădinile prăfuite, cu obloanele lăsate.

– Nu ne deranjați! păreau să spună. După-amiaza ne odihnim.

Graurii se pitiseră în hornurile caselor, cu capul ascuns sub aripă.

Deasupra parcului plutea un nour de soare gros și auriu ca siropul. Nu adia nicio boare de vânt printre frunze. Florile, neclintite și strălucitoare, stăteau cu tulpinițele drepte, de parc-ar fi fost făcute din metal.

Jos, pe marginea lacului, băncile erau goale. Căldura îi alungase acasă pe cei care stăteau acolo de obicei. Neleus, micuța statuie de marmură, avea

privirea plecată spre apa neclintită. Nu se zărea zvâcnind nicio codiță roșiatică a vreunui caras auriu. Stăteau toți ascunși sub frunzele de nufăr, devenite, momentan, umbrele.

Pajiștile se întindeau asemenea unui covor verde, nemișcat în lumina soarelui. Cu excepția unui singur zgomot ritmic, nu se-auzea nimic; ai fi putut crede că parcul tot e un tablou. Paznicul aduna într-un coș gunoiul din jurul magnoliei celei mari.

Trecură doi câini și Paznicul se opri din lucru să-i privească.

Știa că veneau de pe aleea Cireșilor, fiindcă se auzea vocea domnișoarei Ciocârlie strigând din spatele obloanelor:

— Andrew! Willoughby! Veniți înapoi, vă rog! Nu mergeți să înotați în lacul ăla murdar! Vă fac niște ceai rece!

Andrew și Willoughby se uitară unul la altul, își făcură semn din priviri și porniră mai departe. Dar când ajunseră în dreptul magnoliei celei mari, tresăriră și se opriră brusc. Se lăsară în iarbă, gâfâind cu limba scoasă.

Mary Poppins, elegant îmbrăcată cu fusta ei albastră și cu o lălea roșie prinsă la pălăria-i nouă, se uită la ei pe deasupra andrelelor. Stătea pe o pătură sub copac, cu spatele rezemat de trunchi.

Geanta era așezată cu grijă alături. Deasupra ei atârna umbrela, agățată de-o creangă înflorită.

Se uită la cele două cozi și pufni:

– Ia nu mai stați cu limba scoasă și ridicați-vă! Doar nu sunteți lupi!

Cei doi câini se ridicară pe dată. Iar Jane, care stătea întinsă pe iarbă, îi văzu cum se grăbesc să execute ordinul.

– Și dacă mergeți să înotați, continuă Mary Poppins, aveți grijă să vă scuturați bine când ieșiți din lac. Să nu vă prind că ne stropiți cu apă!

Andrew și Willoughby o priveră dojenitor.

– Cum poți să crezi că ne trece așa ceva prin cap? păreau ei a spune.

– Bine. Hai, plecați!

Fugiră ca din pușcă.

– Înapoi! strigă domnișoara Ciocârlie furioasă.

Dar n-o băga nimeni în seamă.

– Eu de ce n-am voie să înot în lacul din parc? întrebă Michael.

Stătea lungit cu burta pe iarbă și examina o familie de furnici.

– Fiindcă tu nu ești câine, îi reaminti Mary Poppins.

– Știu asta. Dar dac-aș fi...

Zâmbea sau nu? Nu putea fi sigur, cum stătea așa, cu nasu-n pământ.

— Ce-ai face atunci? îl întrebă, pufnind.

Voia să-i spună că, dac-ar fi cățel, ar face ce i-ar plăcea: ar înota sau nu, după cum ar avea chef, fără să ceară voie nimănui. Dar dacă se uita la el urât? Mai bine să tacă, hotărî el.

— Nimic, răspunse cu o voce împăciuitoare. E prea cald să ne certăm!

— Din nimic nu poate ieși decât nimic! zise Mary Poppins dând disprețuitor din capul acoperit de pălăria cu lalea. Și eu nu mă cert, eu discut!

Ca de-obicei, ea era cea care avea ultimul cuvânt.

Lumina soarelui se strecura printre frunzele mari ale magnoliei, până la micuțul grup de dedesubt, făcând ca andrelele lui Mary Poppins să strălucească. John și Barbara, cu capetele rezemate unul de celălalt, moțăiau, se mai trezeau, iar moțăiau... Annabel dormea dusă lângă Mary Poppins. Erau toți împestrați cu pete de lumină și umbră. Paznicul se aplecă să ridice o bucată de ziar.

— Aruncați gunoiul la coș! Respectați regulile! spuse el cu severitate în glas.

Mary Poppins îl examina din cap până-n picioare. Privirea ei ar fi distrus un stejar.

– Nu-i de la mine, spuse ea.

– Ha! făcu el, neîncrezător.

– Nu e! pufni Mary Poppins.

– Doar n-a crescut din pământ, ca trandafirii. L-o fi lăsat totuși cineva aici.

Își împinse șapca pe spate și se șterse după urechi. Nu-i plăceau nici căldura, nici tonul ei; era amărât.

– Ce căldură! bombăni el, privind-o încordat.

Parc-ar fi fost un cățeluș abandonat, dornic de joacă.

– E miezul verii doar!

Andrelele se auziră ciocnindu-se. Paznicul Parcului oftă și mai încercă o dată.

– Văd că ți-ai adus papagalul, zise, ridicându-și privirea către obiectul din mătase neagră, care atârna printre crengile copacului.

– Vrei să spui *umbrela cu mâner în formă de papagal*, îl corectă ea cu sobrietate.

Paznicul râse nervos.

– Doar nu crezi c-o să plouă?

– Nu cred. *Știu*, îi spuse calmă. Și dac-aș fi eu Paznicul Parcului, continuă, nu mi-aș pierde jumătate din zi cum fac *unele* persoane. Uite-o coajă de portocală acolo, de ce n-o ridici?